

SVENSKA JOURNALEN

LÄKARMISSIONENS MEDLEMS-
OCH ORGANISATIONSTIDNING
NR 2 APRIL 2019 ÅRGÅNG 95

Cecilia Blankens,
designer och
författare.

NEPAL:
De ger nytt
hopp åt
leprasjuka

BILDREPORTAGE:
Falska löften
gör flickor
till slavar

THAILAND:
Tatueringar
ger tro på
framtiden

26

maj direktsänds årets
Mammagala i Kanal 5.
Se vem som vinner det
stora mammapriset.

Vill få fler att ge

Alla har rätt till ett hem

För oss är det självklart att varje människa har rätt till ett tryggt hem – oavsett var du råkar födas eller bo. Vi är därför stolta över vårt långsiktiga samarbete där vi gemensamt kämpar för gatubarnen i Kampala, Uganda.

För varje såld bostad skänker Mäklarringen pengar till Läkarmissionens arbete på plats. Tillsammans fortsätter vi ge fler utsatta barn ett hem och en ny livschans.

Läs mer på maklarringen.se/litebattre

Foto: Hans-Jørgen Rasmussen

Läkarmissionen

VI HJÄLPER OMRÅDEN, FÖRETAG OCH MÄNNISKOR ATT VÄXA

När nya företag kan etablera sig och erbjuda arbetstillfällen skapar det liv och rörelse på platser som tidigare har varit öde, och gör skillnad i människors vardag. Det tycker vi är bra! Vi är ett fastighetsbolag som utvecklar kontors- och industrilokaler i expansiva områden i Stockholmsregionen. Du läser mer om oss på stendorren.se

STENDORREN

Lokaler som gör skillnad.

HEJ!

VÄLKOMMEN TILL SVENSKA JOURNALEN NR 2, 2019

Det finns hjälp i en orättvis värld

Jag minns första gången jag såg en leprasjuk. Då var jag drygt 20 år och luffade i Asien. Det var i Bangkok och jag minns fortfarande chocken. Jag trodde nämligen inte att lepra fanns längre. Jag trodde att det var något från Bibelns tid, eller från historieböckerna med kolonier för spetälska. Men där satt en man och tiggde på gatan och han var tydligt leprasjuk.

I detta nummer finns en artikel från ett arbete för leprasjuka som Läkarmissionen stöder i Nepal. Där får sjuka träna kroppen, får hjälpmedel som underlättar vardagen och även hjälp till försörjning.

Det är en sådan dubbel orättvisa! Att leva i ett fattigt land där man kan få lepra, och inte ha tillgång till vård! För lepra går att bota med antibiotika om det upptäcks i tid. Men förutom den grymma sjukdomen tappar man dessutom möjlighet till försörjning.

För vad kan en funktionshindrad göra när tillvaron behöver anpassas och en sådan anpassning knappt är möjlig? För anpassning kräver ofta modernitet som asfalterade gator, breda dörrar till badrum, hissar och sånt som inte finns på landsbygden i Nepal.

I denna orättvisa värld är jag glad att Läkarmissionen finns och kan hjälpa. Och att det finns så många fantastiska givare som är beredda att rycka in. Som kan bekosta en get till en leprasjuk kvinna i Nepal. Eller hjälpa till med en toalett till någon som man inte känner men ändå känner för.

EVA NORDENSTAM VON DELWIG
INFORMATIONANSVARIG PÅ LÄKARMISSIONEN

FOTO: LOUISE WINBLAD

Cecilia Blankens mötte kvinnor i Kenya. Sid 14

FOTO: TORLEIF SVENSSON

04 Att ta hand om kroppen är bra för gravida – även i Kongo.

05 Lyckad vänlighet Årets Vänliga Vecka manade till att ta hand om sig själv.

06 Stoppa könsstämplingen Läkarmissionen bjöd in till en aktiv frukost.

Framtidstro för lepradrabbade.

Sid 8

07 Läkarmissionens generalsekreterare Lars Arrhenius om mammorna.

18 Flickor som slavar Förstörda kroppar och ständigt arbete är "risflickornas" öde.

22 Hoppfulla nålar Thai pojkar hittar väg från sexhandel via tatueringar.

24 Charlie står i kulisserna när Läkarmissionen ordnar Mammagala.

FOTO: JEPPE SCHILDER

Vad får ny teknik kosta? Sid 26

28 Annika Hagström: "Lyckan" som finns ett knaptryck bort.

Läkarmissionen

LÄKARMISSIONEN är en biståndsorganisation som verkar för hållbar fattigdomsbekämpning utifrån ett rättighetsperspektiv. Läkarmissionen startade 1958 och har utsatta kvinnor och barn som en primär målgrupp. Från och med 2019 är International Aid Services, vars fokus är vatten och sanitet, en del av Läkarmissionen. Det gemensamma arbetet leds från Läkarmissionens huvudkontor i Vällingby. Insatserna görs främst i Afrika men även i Latinamerika, Asien och Östeuropa. Verksamheten finansieras till största del genom insamling från allmänheten i Sverige och institutionella bidrag. Läs mer på lakarmissionen.se.

Designern Cecilia Blanks besökte västra Kenya där flickor fortfarande utsätts för könsstympning.

Foto: Privat

14

Så många organisationer är med i Världens Barnkampanjen tillsammans med Radiohjälp. Läkarmissionen är en av dem.

Sångerskan Anna Stadling turnerade med Läkarmissionen under 2018.

88

Så många konserter arrangerade Läkarmissionen under 2018.

FOTO: TORLEIF SVENSSON

15

borriggar ägs av Läkarmissionen. De borrar efter vatten i olika delar av Afrika.

FOTO: HÅKAN FLÅNK

Vem får årets mammapris?

Bild från Mammagan 2018.

Den 26 maj är det åter dags för en direktsänd gala i Kanal 5 med fokus på Läkarmissionens arbete för världens alla mammor.

– Vi är stolta och glada över möjligheten att få visa det fina arbete som Läkarmis-

sionen gör, säger Dicran Sarafian, som är projektledare för galan.

Under tv-galan visas reportage från olika hjälpprojekt som Läkarmissionen stöder, med bland andra Margaux Dietz och Agneta Sjödin, men det blir också

underhållning och Expressen delar ut det stora mammapriset.

– Vi hoppas få många nya månadsgivare men också att alla som redan är givare ska känna att de är med och möjliggör mycket gott i världen, säger Dicran.

Så glöm inte att slå på Kanal 5 klockan 20.00 söndagen den 26 maj.

FOTO: LÄKARMISSIONEN

Gravidjympa på Panzsjukhuset

Träningspass för gravida kvinnor på Panzsjukhuset i DR Kongo.

Att röra på sig när man är gravid är viktigt överallt i världen. Training For Pregnant som gör träningskläder för gravida skickade

träningsbyxor till Läkarmissionen. Vi tog med dem till Panzsjukhuset i DR Kongo. Där såg doktor Sylvie på familjeplaneringen genast

möjligheten och startade gravidjympa. Kvinnorna som kommer dit får låna byxorna under träningen och lämna tillbaka dem efteråt.

VÄNLIGA VECKAN-BILDER FRÅN LÄKARMISSIONENS INSTAGRAM:

emma_widegren_forfattare: Fira med en vimpel!

nyhetsmorgon

lakarmissionen: Nyhetsmorgon med Soraya Lavasani och Anders Pihlblad.

ringar_pa_vattnet: Bild från Herregud och company.

ettstegtaget.marika: Material inför alla hjärtans dag.

Så vänliga var vi

Årets Vänliga Vecka i februari hade vänlighet mot sig själv som tema och vi gjorde en undersökning hur svenskarna tyckte att man är vänlig mot sig själv. Såväl radio som tv, tidningar och sociala media uppmärksammade detta.

SÅ HÄR SER TOPPLISTAN UT:

1. Tänka positivt.
2. Ge sig själv egentid.
3. Inte ställa för höga krav på sig själv.
4. Behandla sig själv som man behandlar andra.
5. Vara generös mot andra.

by_ellis: Pepp till förskolepersonalen i oxveckorna.

kulturochfritid: Barnteckning till äldreboende i Södertälje.

Vi bad våra givare om olika vänlighetstips mot sig själv och andra:

- "Att vara vänlig mot sig själv handlar för mig om att låta sitt system komma i balans med till exempel vila och hälsosam mat. En vänlig beröring kan också göra underverk", skrev Marietta Malbo.

- Ulla Dorugge i Södertälje vann en blomma på en dagledigträff som hon genast gav bort till väninnan Inga-Britt.

"Egentligen blev vi bekanta via våra män och när min man gick bort visade det sig vilken fin och omtänksam människa hon är. Hon är värd en blomma i alla lägen!"

- Anita Moberg hade receptet på en bra dag när hon är vänlig mot sig själv: "Då går jag till frissan, och sen köper jag mig en blus. Kanske går jag och äter något gott och stänger av telefonen."

- Eveline Dietz som bor i Sydafrika mejlade vänlighetstips. "Efter några veckor i Europa flög jag tillbaka till Sydafrika. Min man hämtade mig på flygplatsen och jag bad honom stanna vid ett shoppingcenter så att jag kunde handla vatten till oss. Jag fick sååå många leenden under mina 20 minuter därinne att jag var tvungen att fråga min man om jag såg lustig ut för att folk tittade upp och log mot mig hela tiden. Men snabbt kom jag på att SÅ GÖR FOLK härnere och hur härligt är inte det?".

Vänliga Veckan hänger ihop med Läkarmissionen eftersom Harry Lindquist som grundade Läkarmissionen också hittade på Vänliga Veckan 1946.

FOTO: ANNA LEDIN WIRÉN

De ska sprida kunskap om könsstämpning

Läkarmissionen bjöd in till frukostseminarium.

På internationella kvinnodagen bjöd Läkarmissionen in till en frukost för att uppmärksamma arbetet mot kvinnlig könsstämpning och det goda som görs för att fler unga tjejer och deras familjer ska säga nej till den farliga, uråldriga sedvänjan.

Frukostgästerna bestod av personer med stora sociala nätverk som når många lä-

sare. Detta för att få så stor spridning som möjligt och nå fler som vill stötta det arbete som Läkarmissionen bedriver. En av gästerna i samtalspanelen var Nadia Aden som växte upp i Somalia och som sjuåring själv utsattes för könsstämpning. I dag arbetar hon både för att hjälpa dem som utsatts och för att sprida information.

Med i panelen, som leddes

FOTO: ANNA LEDIN WIRÉN

I samband med internationella kvinnodagen ordnade Läkarmissionen en kampanj på sociala medier för varje flickas rätt att slippa könsstypas.

av Amie Bramme Sey, fanns även läkaren Bitu Eshraghi från Almi-mottagningen som lagat många sönderskurna underliv. Samt bloggaren Nina Campioni som besökt de läger i Kenya

som Läkarmissionen stöttar och besöket de gjorde hos vår sydafrikanska partner "Give a Child a Family" gav inte bara inspiration och motivation utan också verktyg för hur de kan arbeta för att uppfylla FN:s deklaration

FOTO: EVA BJÖRKANDER

Personal från Läkarmissionens samarbetsorganisationer i Etiopien fick åka på studieresa med Läkarmissionen till Give a Child a Family i Sydafrika.

"Resan till Sydafrika blev en ögonöppnare"

Reaktionerna från våra etiopiska partners är överväldnande efter resan till Sydafrika.

I förra numret av Svenska Journalen kunde ni läsare vara med och stötta deras inspirationsresa och utbildning i vad begrepp som barnskyddsfrågor och social rättvisa innebär i praktiken. Att uppmuntra, ge ny kunskap och sprida goda

om barns rättigheter på ett handfast och konkret sätt.

"Nu förstår vi vad vi måste göra och hur vi kan utmana och inspirera andra i vårt land att ge våra barn en trygg barndom. Nu känner vi att vi kan påverka på riktigt, förhoppningsvis ända upp på nationell beslutsnivå, för att lagens bokstav ska få verklig genomslagskraft i hela samhället och ge vårt arbete för utsatta barn mer kraft och stöd", säger de.

Och vi på Läkarmissionen kan bara stämma in i våra etiopiska vänners önskan och fortsätta att gå bredvid och stötta dem i den här viktiga processen. Tack alla vänliga givare!

arbetsmetoder ingår i Läkarmissionens uppdrag och besöket de gjorde hos vår sydafrikanska partner "Give a Child a Family" gav inte bara inspiration och motivation utan också verktyg för hur de kan arbeta för att uppfylla FN:s deklaration

"Det här har varit fantastiskt, en riktig ögonöppnare på så många plan!"

Mors dag!

Min mamma föddes den 1 april 1933, och vi skojade ofta i familjen om att hon var ett aprilskämt. Det var en märklig känsla när hon lämnade jordelivet just den 1 april 80 år gammal. Mamma ägnade större delen av sitt liv med att arbeta som missionär i Rwanda. Hon var lärare och startade skolor och utbildningar för unga kvinnor. Det handlade både om att lära sig läsa och skriva men också att få praktiska kunskaper som gav förutsättningar att klara sin försörjning. Kunskaper som ofta var avgörande för dessa kvinnors möjligheter att ta sig vidare i livet.

När jag tänker på min mamma så är det en egenskap som återkommer. Hon tvekade nämligen aldrig att säga ifrån när hon såg eller mötte orättvisor. Egenskapen, att säga ifrån, växte ju äldre mamma blev. Hon tyckte att hon hade såväl en skyldighet som en rättighet att säga ifrån. Att i olika situationer stå upp för det hon tyckte var rätt.

Det är inte alltid lätt att säga ifrån. Det krävs mod. Man kanske känner att man lägger sig i andras angelägenheter och att det känns lite obehagligt och pinsamt. Som barn kände jag mig inte alltid helt bekväm med att mamma lade sig i olika situationer. Men som vuxen har jag flera gånger i efterhand känt och tänkt att jag verkligen skulle ha sagt ifrån. De gånger som jag har

"Det är inte alltid lätt att säga ifrån. Det krävs mod."

gjort det, har det känts fantastiskt bra och jag vill gärna uppmana dig att testa det. Det kan vara på bussen, vid kaffeautomaten på jobbet, på skolgården, i kön på mataf-

fären eller på hockeyläktaren när man ser eller hör någonting som faktiskt inte är okej. När någon behandlas illa eller säger något nedlåtande om en människa. Jag tror att du kommer känna dig stolt efteråt.

Snart är det mors dag och för andra året i rad hyllar Läkarmissionen mammor i en tv-sänd gala. Syftet är att samla in pengar till olika projekt som Läkarmissionen driver i världen, där vi riktar oss till mammor som befinner sig i utsatthet. Mammorna har en nyckelroll när det gäller hållbar förändring. När de får utbildning, möjlighet till självförsörjning och kunskap om sina rättigheter kan de förändra sin och sina barns framtid.

Mors dag är ett bra tillfälle att minnas sin egen mamma och ge henne ett erkännande för den roll hon har haft i ditt liv men också att på ett generellt plan hylla det viktiga arbete mammor utför för att skapa förändring i samhället. Det är mammorna som gör skillnad.

LARS ARRHENIUS
GENERALSEKRETERARE PÅ LÄKARMISSIONEN

HÄR FÅR LEPRASJUKA VÅRD

För dem som är förlamade är träningen inriktad på att de själva ska kunna ta sig i och ur en säng. Och att deras anhöriga ska kunna hjälpa dem med olika övningar så att de kan bibehålla och förbättra sin rörlighet.

På "Shining Hospital" tas bara emot två sorters patienter: De som drabbats av lepra (spetälska) och de som blivit förlamade efter en olycka. Vården som ges här är skillnaden mellan liv och död. Följ med till en mycket speciell plats i en avlägsen, fattig del av Nepal där fysioterapi och getter är nycklarna till framgång.

TEXT: CONNY SJÖBERG / FOTO: TORLEIF SVENSSON

NEPAL: SHINING HOSPITAL

T

urister som söker sig till Nepal för att uppleva Himalayas imponerande skönhet tar sig inte besväret att åka till staden Surkhet som ligger i den sydvästra delen av landet. Visserligen präglas landskapet även här av djupa dalgångar och branta sluttningar, men vyerna är inte i närheten av det storslagna som finns i andra delar av landet.

Här lever de flesta på en kombination av jordbruk och djurhållning som i bästa fall räcker till livets nödtröskel. Fattigdomen är utbredd och märkbar. Därför blir det snabbt kritiskt om någon i familjen insjuknar i lepra eller hamnar i rullstol.

Officiellt är Nepal fritt från lepra sedan 2010, men, med Läkarmissionens stöd, behandlar International Nepal Fellowship (INF) varje år flera tusen patienter som har haft eller har lepra.

– Det luriga med lepra är att symptomen till en början är lindriga och det kan ta flera år för personen att inse att hen är smittad. Eftersom de som drabbas oftast är väldigt fattiga och lågutbildade, kan det i värsta fall ta sju-åtta år innan de slutligen söker vård. Därför varierar också statistiken över antalet nya fall kraftigt från år till år, förklarar doktor Kagendra Gautam på INF:s sjukhus i Surkhet.

ÄVEN OM DEN SOM drabbats av lepra kan bli både smittfri och friskförklarad återstår alltid ett stort problem: de har förlorat känslan i de drabbade kroppsdelarna (oftast händer eller fötter) och märker därför inte när de skadar sig och får sår, vilket kan leda till allvarliga infektioner.

På INF:s ”Shining Hospital” i Surkhet vårdas därför både friska och smittbärande leprapatienter. En viktig del av behandlingen leds av den unga fysioterapeuten Prinay Sigdel. Hennes dagliga gruppträning för att förbättra patienternas rörelseförmåga är viktig för att de ska klara att sköta olika dagliga sysslor när de skrivs ut från sjukhuset.

– Det kan se ut som att vi mest håller på med olika lekar men det handlar till exempel om att kunna använda sina händer till att kunna greppa saker, trots att handen är mer eller mindre förtvi-

nad, säger hon.

Priney håller även i terapin för den andra gruppen som vårdas på sjukhuset: de rullstolsburna. Här är övningarna individuella och väldigt konkreta. Det kan till exempel vara hur man som rullstolsburna tar sig i och ur en säng, klarar ett toalettbesök på egen hand och lagar mat när man sitter i en rullstol.

DE HÄR PATIENTERNA kommer hit efter att ha varit med om någon form av olyckshändelse och sedan blivit opererade på andra sjukhus. Här förbereds de

Fysioterapeuten Prinay Sigdel har daglig gruppträning med leprapatienterna för att de ska klara att sköta olika dagliga sysslor när de skrivs ut från sjukhuset.

”Utan den hjälp som vi ger dem, såväl här som när de återvänder hem, vore de i praktiken dödsdömda.”

för ett framtida liv som rullstolsburna.

– Utan den hjälp som vi ger dem, såväl här som när de återvänder hem, vore de i praktiken dödsdömda, konstaterar Mangal Tharu, som är sjukhusets administrativ chef.

– Då vore de hänvisade till ett liv

som ständigt sängliggande, vilket ingen överlever här mer än två-tre år.

VI ÅKER ETT PAR TIMMAR längs bitvis ganska hyggliga vägar. Men sista kilometerna tvingas vårt fyrhjulsdrivna fordon kämpa sig upp för en brant

bergssluttning, för att slutligen anlända till byn Nada. Här bor 110 familjer som alla har en hänförande utsikt men en ansträngande tillvaro när de brukar sina terrassodlingar och skaffar mat till sina djur.

För drygt ett år sedan drabbades 41-åriga Amrita Khadka av en allvarlig olycka som gjorde henne förlamad i bägge benen. Hon var sängliggande när INF gjorde det besök som ledde till att hon fick komma till sjukhuset i Surkhet för två månaders terapi och träning i att använda en rullstol.

NEPAL: SHINING HOSPITAL

"Utan getterna skulle vi ha svårt att klara oss. De är vår viktigaste källa till inkomst", konstaterar lepradrabbade bonden Bahadur Sijapati.

Samtidigt fick familjen hjälp, också det tack vare Läkarmissionen, att anpassa huset. Köket gjordes om så att hon nu kan laga mat sittandes i den rullstol hon fick med sig när hon lämnade sjukhuset. Och en betongramp

25

Så många sängplatser finns det på The Shining Hospital i Surkhet.

göts längs husets ena sida, så att hon själv kan ta sig såväl till en specialbyggd toalett som det rum där hon nu har sin säng. Resten av familjen sover på övervåningen, dit man bara kommer

genom att klättra uppför en stege.

– Rullstolen är mina ben idag. Utan den skulle mitt liv vara hemskt. Då vore jag tvungen att ligga eller sitta på ett ställe, konstaterar Amrita och ruskar på huvudet åt tanken på det.

– Visst är mitt liv väldigt begränsat jämfört med tidigare. Men jag är trots det väldigt tacksam för all den hjälp jag har fått, tillägger hon och hela ansiktet spricker upp i ett stort leende.

Hennes man Lok fyller på:

– Jag är också så tacksam. Förut var jag tvungen att bära henne till toaletten och lyfta henne i och ur sängen flera gånger om dagen, berättar han.

Tidigare brukade han periodvis åka till Indien som gästarbetare, för att tjäna lite pengar, men det går inte nu.

– Därför betyder getterna vi fått av er (tre honor och en hane), väldigt mycket, konstaterar de båda. Just nu har vi sex getter. När vi behöver pengar till något viktigt kan vi sälja en get.

FÖR TRE ÅR SEDAN konstaterade läkarna på INF att Bahadur Sijapati hade lepra.

– Jag blev så förvånad. Det var när jag fick allt fler fläckar på huden som jag till slut gick till en lokal doktor, som skickade mig till INF. Där blev jag först

"Visst är mitt liv väldigt begränsat jämfört med tidigare. Men jag är trots det väldigt tacksam för all den hjälp jag har fått", säger Amrita Khadka.

inlagd i sex veckor, sedan fortsatte jag behandlingen i tio månader med hjälp av mediciner jag fick med mig hem. Nu är jag smittfri och mår allt bättre, säger han.

BAHADUR ÄR SMÅBONDE och odlar vete och ris på sin lilla jordplätt. För ett år sedan fick även han några getter.

– Utan getterna skulle vi ha svårt att klara oss. De är vår viktigaste källa till inkomst, vid sidan av pengarna som min son tjänar i Indien där han just nu arbetar som snickare. Min hustru är död, men min sonhustru bor här med mig. Tillsammans sköter vi djuren och jordbruket.

Så hjälper Läkarmissionen

International Nepal Fellowship (INF) är en paraplyorganisation för ett antal hjälporganisationer. INF startade sin verksamhet i Nepal på 1950-talet. The Shining Hospital i Surkhet öppnades 1977 och fokuserar på vård av lepra-patienter och personer som är rullstolsburna

på grund av olyckshändelser. Sjukhuset har 25 sängplatser, men den stora merparten av patienterna behandlas genom öppenvård och uppsökande verksamhet. Läkarmissionen samarbetar med INF sedan flera år genom att stötta den fysioterapi

som erbjuds, såsom förmedling av rullstolar och anpassning av färdigbehandlade patienters fysiska hemmiljöer. Dessutom ges stöd till dessa familjers självförsörjning genom anpassade yrkesutbildningar, uppstart av enklare former av lokal försäljning (kiosker med mera) samt get-uppfödning.

INTERVJU:
CECILIA BLANKENS

EN RESA FÖR RÄTTEN TILL SIN KROPP

Designern Cecilia Blankens har med egna ögon sett hur de pengar Läkarmissionen samlar in förändrar livet för utsatta människor. I vintras besökte hon Kenya och de läger som hålls för flickor som vågar säga nej till könsstympning.

TEXT: THERESE HEDLUND / FOTO: LOUISE WINBLAD

CECILIA BLANKENS

Ålder: 39

Familj: Maken Per och barnen Bonnie, 10 år, Rio, 8 år och Remy, 4 år.

Bor: I Los Angeles sedan sex år, men familjen flyttar snart hem för en period i Sverige.

Gör: Grundare och creative director för skoföretaget Blankens, samt bloggare för Femina.

INTERVJU: CECILIA BLANKENS

vintras reste några svenskar till Kenya för att lära sig om den uråldriga sedvänjan att omskära unga flickor. Målet var att de via sina kanaler i sociala medier skulle lyfta frågan samt vara med och samla in pengar för att Läkarmissionen ska kunna arbeta vidare för att sätta stopp för den farliga ritualen.

En av dem som åkte med var Cecilia Blankens, grundare och creative director för skoföretaget Blankens. Alla de som läser hennes blogg på Feminas hemsida kunde där följa hennes tankar under resans gång.

– Jag tror att man kan få för sig att organisationer som Läkarmissionen dimper ner någonstans och går runt och sprätter och säger ”Nu ska ni göra så här!”. Men så jobbar inte Läkarmissionen. De pengar som kommer in går direkt till lokala projekt på plats som jobbar för kvinnor.

DET BLEV EN KONTRASTERNAS resa långt ifrån vardagen i Los Angeles, där hon annars bor. Och ändå inte.

– Jag trodde att det skulle bli en jobbig upplevelse men det var inga mörka känslor alls. Däremot blev jag som välmående västerlänning pinsamt medveten om de otroliga kontraster som finns i världen. Det blev väldigt tydligt hur bra vi har det, vilket överflöd vi lever i jämfört med dem som bor i slumområdena i Nairobi.

– Det är ju inte så att jag varit omedveten om de skillnader som finns. Även här i LA finns extrema motsatser. Bara under den motorväg som går nära vårt hus så tältar, bor och lever människor på gatan. Men i Kenya blev skillnaderna tydliga på ett annat sätt.

En annan kontrast som nådde djupt

Kvinnlig könsstympning är ett brott i Kenya, men sedvänjan som ger svåra trauman och stort lidande finns ännu kvar. Mycket görs för att sätta stopp för det. En som har sett att arbetet fungerar är Cecilia Blankens.

in i Cecilias hjärta var mötet mellan flickorna i Kenya och hennes egen dotter Bonnie, 10 år, som var med på resan.

– Hon tyckte att det var ett konstigt påhitt att någon skär i ens snippa, men var ändå nyfiken och intresserad. Vi pratade mycket under tiden vi reste och även efteråt, och jag märkte att hon var väldigt ödmjuk inför alltihop. Hon har länge sagt att hon vill bli statsminister i Sverige. Jag tror resan inspirerade henne ännu mer till att vilja göra världen lite bättre och till att lägga sin tid på viktiga saker.

– Något av det starkaste för mig under resan var faktiskt att se hur Bonnie hängde med de barn vi mötte även om de levde så olika liv. Då var de bara tioåriga tjejer som lekte klapplekar. Det

var så otroligt fint att se att vi på något sätt är exakt samma typ av människor; man har bara hamnat på lite olika platser på jorden.

– Och det var så intressant när de frågade: ”Vad odlar ni i Sverige?” och Bonnie bara ”Va?”. Det var ju inte direkt någon prioriterad fråga i hennes värld.

RESAN VAR INTE CECILIAS första möte med Läkarmissionen utan fortsättning på ett samarbete som pågått i många år. Bland annat har flera av Läkarmissionens nya månadsgivare fått hennes nya kokbok ”Nyfiken grönnare” (Norstedts) som premie i en speciell värnningsskampanj. Och de som följer hennes blogg har sett hur hon uppmuntrar sina följare att stötta arbetet som görs kring säkra för-

”Som välmående västerlänning blev jag pinsamt medveten om de otroliga kontraster som finns i världen.”

lossningar. Nu senast på den internationella kvinnodagen, då hon, för varje parskor hon sålde via sin nätbutik, skänkte pengar till just det här ändamålet.

– Det jag gillar med Läkarmissionen är att det de gör är så konkret. Det är lätt att se framför sig hur deras punktsatser kan göra skillnad. Att jobba på bredare front behövs också, men att till exempel betala för en säker förlossning

kan göra skillnad direkt, det kan förändra en människas liv, säger Cecilia.

UNDER DAGARNA I KENYA besökte de platser där man ännu omskar flickor, men även byar där man har upphört med den sedvänja som många gånger hålls vid liv av kvinnorna själva för att de tror att de gör något gott för sina döttrar. Men undervisning och infor-

mation kring riskerna får nu allt fler att ta avstånd från ritualen.

– Men i vissa byar finns en social press på att ingreppet ska göras och en del familjer väljer då att skicka iväg sina flickor, så att de slipper hantera pressen.

Flickor i regionerna Kuria och Kisii får då komma till läger som Läkarmissionen stöttar och som drivs av ADRA. Där får de under en vecka lära sig mer om kroppen och blir stärkta i sin självkänsla. På lägren är de skyddade tills stympningssäsongen är över, vilket är under vinterlovet i december. Om flickorna är bortresta då klarar de sig oftast från ingreppet. Men många är rädda för att återvända hem, då det händer att man ändå tvingas till omskärelse. Av rädsla för det väljer en del att stanna i de skyddade boenden som finns i anslutning till lägren, där de får bo tills de klarar sig själva.

Ni mötte även kvinnor som tidigare arbetat som ”skärare”. Hur var det?

– Det var svårt och lite komplicerat för man vill inte döma någon eller säga ”Bra att du förstått att det där var fel”. De här kvinnorna är inte onda, och sedan har ju det här också varit deras huvudsakliga inkomst. Det var länge det normala för dem, precis som det är normalt för oss att köra runt i stora bilar som sprutar ut avgaser.

I deras ögon hade de inte gjort fel, utan de trodde att ritualen var hälso-mässigt bra för kvinnan. Men i dag arbetar de själva för att fler ska överge traditionen. En väg Cecilia nu kan vittna om att allt fler väljer.

Vad gör en sådan här resa med en?

– Man blir enormt påverkad. Jag önskar att jag kunde skicka dit alla privilegierade svenskar för att ta del av de perspektiv det ger. Inte så att mitt liv är så mycket bättre än de människornas som jag mötte där, men det är definitivt mycket enklare. Jag kan ta mer för givet än de kan.

– Många av oss är dåliga på att värdera det vi har och fokuserar för mycket på småsaker. Vi borde vara mer tacksamma och glada över det vi har och dela med oss. Vi i Sverige har marginaler för att hjälpa till.

Ge en flicka plats på lägret – swisha 200 kronor till 9000217.

Märk med #varjeflicka

LURADE PÅ ARBETE OCH UTBILDNING

De kallas risbärrarflickor. En vanlig dag vandrar de två mil uppför Entotoberget utanför Addis Abeba, iförda tunna fin-skor i plast. De börjar gå vid sextiden för att sedan plocka ris, pinnar och löv som binds ihop och blir till tunga bördor på deras späda axlar. Deras fattiga familjer tror att flickorna får utbildning och jobb. I själva verket lever de under slavliknande förhållanden och sliter sju dagar i veckan.

TEXT: CAROLINE WESSLÉN / FOTO: NOAH AGEMO

TUNGT ATT BÄRA. När 9-åriga Maselech Zako har samlat tillräckligt med ris, löv och pinnar ska allt bindas ihop och bäras ner för berget. Här får hon hjälp av 12-åriga Hasinki att få upp den tunga bördan på ryggen. Risbuntarna väger mellan 40 och 60 kilo, en tyngd som förstör flickornas kroppar så att de senare kan få svårt att föda barn på naturligt sätt.

BILDREPORTAGE ETIOPIEN

FALSKA LÖFTEN. Maselech är en av de som lurats från sin hemby på landsbygden till Addis Abeba. Barnen lockas med löften om skolgång och arbete för att kunna skicka hem pengar till sina familjer. Men verkligheten är en annan.

TVINGAS ARBETA. Arbetsgivarna tvingar flickorna att varje dag samla ved och bära enorma risbördor till fots nerför Entotoberget. Någon ersättning ser de fattiga familjerna oftast inte till.

UTBILDNING. Tack vare Läkarmissionen får Maselech och de andra flickorna nu möjlighet att gå i Entoto Freedom School varje eftermiddag. Maselech tycker mycket om att gå i skolan och vill själv bli lärare när hon blir stor. Men hon är orolig för att inte klara av studierna. Att gå i skolan är dessa barns enda chans till utbildning och ett förändrat liv. Här får de, utöver undervisningen, även ett mål mat och sjukvård. Främre raden från vänster, flickorna från berget: Gennet 13 år, Hasinki 13 år, Maselech, 9 år.

SKOLANS KÖK. Här tillagas all mat som serveras i skolan Entoto Freedom School.

MÄRKT AV LIVET I THAILAND

”Jag låter bara dem som verkligen vill lära sig tatuering på ett seriöst sätt vara med i min kurs. Och de måste ha både stort intresse och fallenhet för det, om de ska bli bra”, säger Mongkhon Maitri.

FOTO: TORLEIF SVENSSON

Organisationen Urban Light hjälper unga pojkar bort från sexhandeln i Thailand.

I Thailand är det otänkbart för många arbetsgivare att anställa någon som är tatuerad, eftersom det traditionellt ses som ett tecken

på att man rör sig bland kriminella och prostituerade. Men bland yngre är attityden till tatuering på väg att förändras radikalt, i synnerhet i storstäderna.

Därför valde Urban Light,

som arbetar för att hjälpa pojkar och unga män som behöver hitta sin plats i samhället, att starta en tatueringutbildning.

Mongkhon Maitri är egentligen konstnär, men

tidvis har han också försörjt sig som tatueringsspecialist.

– Jag hade en ganska stökig tid i övre tonåren och då valde jag att tatuera mig. Därför har jag också fått känna på fördomarna, trots att jag idag är gift och lever ett välordnat liv, berättar han.

Mongkhon bor i norra Thailands största stad,

Chiang Mai, där organisationen Urban Light sedan 2010 arbetar för att hjälpa dem som hamnat i, eller riskerar att bli en del av, en omfattande sexhandel med pojkar och unga män.

Urban Light jobbar brett med såväl förebyggande insatser som hjälp till dem som lever på att prostituera sig. En viktig del är att hitta

”Jag hade en stökig tid i övre tonåren och då valde jag att tatuera mig.”

fungerande möjligheter till försörjning för dem som har svårt att få traditionella jobb. Och det var här som Mongkhon såg sin möjlighet

att göra en insats.

– När pojkarna som söker sig till Urban Lights drop-in-center ser mig tar de mig automatiskt för ”en av dem”.

”Vilket fängelse har du suttit i?” kan de fråga och blir överraskade när jag berättar att jag aldrig har gjort det.

– När jag istället förklarar att jag är helt ideellt och kan lära dem hur man blir en säker och bra tatueringsspecialist blir flera av dem väldigt intresserade, berättar han skrattande.

Eftersom många som tatu-

erar i Thailand är självlärda och inte vinnlägger sig om att ha rengjorda nålar och säkra färger, betonar Mongkhon vikten av god hygien och säkerhet extra mycket.

– Jag låter bara dem som verkligen vill lära sig tatuering på ett seriöst sätt vara med i min kurs. Och de måste ha både stort intresse och fallenhet för det, om de ska bli bra, säger han.

EN AV HANS nuvarande elever är "Pae", som kom i kontakt med Urban Light för ungefär ett år sedan.

– Jag och min son som nu är sex år bodde på gatan då. Nu har Urban Light hjälpt oss med boende och min son går i skolan, förklarar "Pae".

– Tatuering, om det görs säkert och bra, är ok, annars inte. Genom det jag har lärt mig från Mongkhong har jag redan tatuerat några av mina vänner. Och ibland fungerar jag som hjälplärare här, berättar han stolt.

– Kanske startar jag en egen verksamhet som tatuerare senare. Men det har dykt upp en möjlighet för mig att börja sälja mango på en marknad, tack vare Urban Light. Och jag vill ha ett

riktigt jobb, kunna försörja mig och betala min sons skolgång. Nu är det Urban Light som bekostar det, men jag vill betala det själv. När han går i skolan kan jag ju jobba, säger Pae och ser väldigt bestämd ut.

TEXT: CONNY SJÖBERG

URBAN LIGHT

Urban Light startades 2010 i staden Chiang Mai i norra Thailand. Organisationen huvudsakliga fokus är att hjälpa unga pojkar som exploateras som sexarbetare. Insatserna är både förebyggande och riktade till de unga män som prostituerar sig. Verksamheten har stor bredd och erbjuder även hjälp till andra utsatta personer med bland annat boende, utbildning, jobb och hälsovård.

Läkarmissionen har nyligen börjat samarbeta med Urban Light. Vi kommer att återkomma med fler artiklar om denna unika verksamhet här i Svenska Journalen.

FOTO: TORLEIF SVENSSON

"Kanske startar jag en egen verksamhet som tatuerare senare", säger "Pae". "Men det har nu dykt upp en möjlighet för mig att börja sälja mango på en marknad. Och jag vill kunna försörja mig och betala min sons skolgång."

"Mammor är det viktigaste vi har"

För andra året i rad går Mammagan av stapeln på mors dag, ett initiativ av och med Läkarmissionens för att stötta utsatta kvinnor i världen. En av de som jobbar med galan och tv-sändningen i Kanal 5 är inslagsproducenten Charlie Nyblom.

Varför behövs en mammagala?

– Det säger väl sig självt. Mammor är det viktigaste vi har. De bär oss, föder oss och sedan tar de hand om oss. Och sedan tror jag på det som Läkarmissionen har hittat och förstått, att om du hjälper en mamma så hjälper du ett helt samhälle. Därför är det självklart att vi ska lägga våra resurser på mammor och flickor, för om de får en större plats i samhället och får den utbildning de har rätt till,

så kommer samhällen växa och utvecklas och vi kommer få en bättre värld.

– Det finns fakta på det.

Vilka uppgifter har du i samband med galan?

– Jag är redaktör. Jag skriver manus, regisserar och producerar de inslag som visas under galan om mammaprisvinnarna och information om Läkarmissionen och liknande. Jag hade samma uppdrag förra året men då var jag inte så engagerad i de inslag som filmades utomlands.

Men i år reste du bland annat till Kenya med Margaux Dietz.

– Ja, det var superhäftigt, det var en sådan resa jag har velat göra länge, som handlar om något annat än en semester.

Landet i sig var också häftigt och alla vi umgicks med var så trevliga och härliga och visade ett sådant otroligt engagemang. Det var roligt att se Läkarmissionens arbete på plats, se vad de gör i verkligheten.

Kände du till Läkarmissionen innan du började jobba med dem?

– Nä, jag hade aldrig hört talas om dem innan. Jag tror att det är många i min generation som inte har haft koll på dem. Man har hört om många andra organisationer men inte just dem, och det kan finnas många anledningar till det.

Vad tänker du nu om det

du har sett av arbetet?

– Jag tycker Läkarmissionen är jättebra. De har gjort stor nytta väldigt länge i alla möjliga delar av världen. Jag gillar att de startar lokala projekt så att det är lokalbefolkningen själva som gör insatserna. Inte att det kommer dit svenskar och hjälper till, utan att de hjälper sig själva. Det är väldigt bra.

– De som behöver hjälp kan se att de också kan få ett annat liv för att den som hjälper mig och som ser ut som jag och talar samma språk som jag har fått det. Det är viktigt.

Vilket projekt besökte ni under resan?

– Vi fick träffa eldsjälarna som jobbar mot könsstympning ute på landsbygden i de västra delarna av Kenya. Vi fick se hur de har kämpat. De visade bland annat hur de hade vänt situationen i en by där tidigare en hög andel av flickorna blev omskurna, till att det nu inte var någon som utövade det längre. Och det har skett genom utbildning. Så det Läkarmissionen gör funkar.

Varför ska man titta på galan och bidra?

– För att Läkarmissionen gör mycket för många på vår jord och har fokus på kvinnors och mammors utsatthet. Genom att stötta dem är man med och förändrar världen och ett ypperligt tillfälle att göra det är genom att titta på Mammagan.

TEXT: THERESE HEDLUND

Inslagsproducenten Charlie Nyblom är redaktör för Läkarmissionens tv-sända Mammagala.

MINERALERNA VÄRLDEN VILL HA

Konfliktmineraler är ett begrepp som hörs allt mer i debatten. Inte minst Denis Mukwege lyfter dem som en av grundorsakerna till våldet i Kongo. Joakim Wohlfeil är sakkunnig på Diakonia när det gäller konfliktfrågor och sitter i en av EU:s expertgrupper för konfliktmineraler.

TEXT: EVA NORDENSTAM VON DELWIG / FOTO: JEPPE SCHILDER

Varför kallas det konfliktmineraler?

– Generellt kan man säga att värdefulla naturtillgångar i kombination med en svag stat är en mycket farlig kombination. Det leder ofta till strider för att kontrollera resurserna och har genom mänsklighetens historia orsakat krig och förtryck. Konflikter om sådant som guld, gummi, olja, diamanter och andra naturtillgångar har kostat miljoner människors liv. I dag är det bara fyra mineraler som juridiskt definieras som konfliktmineraler: wolfram, tenn, tantal (även känt som coltan) och guld. Alla nära kopplade till konflikterna i Centralafrika och viktiga för högteknologiska produkter.

– Så det är lika mycket landet som själva mineralerna som ryms i begreppet konfliktmineraler.

Hur påverkas Kongo av att ha dessa tillgångar?

– Man beskriver ofta Kongo som ett av världens rikaste länder med ett av världens fattigaste folk. Det är en paradox som tydligt visar konsekvenserna av enorma naturtillgångar när man samtidigt har en hög korruption och saknar kontroll över landet.

– Jag har mött många kongoleser som säger att rikedomarna borde vara en välsignelse för vårt land, men i stället har de blivit en förbannelse som ger rikedomar till miliser och korrump-

rande ledare. För vanliga kongoleser har det bara lett till fattigdom, förtryck och våld.

– Allt detta har också skapat vad som kallas ”konfliktberoende aktörer”. Milisledare, smugglare, korrumpade politiker vars förmögenhet byggs på att utnyttja kaoset. De vill behålla det som det är och motarbetar fred och uppbyggnaden av ett vanligt samhälle med polis, rättsväsende, skatter och tullar och där man inte kan bryta mot lagar. Så konfliktmineralerna skapar inte bara våld utan hindrar också fred.

Vad händer med befolkningen som bor där naturresurserna finns?

– När gruvariften sker illegalt och

”När man köper teknik tycker jag att man ska fråga om de har konfliktmineralfria produkter.”

ingen betalar skatter eller avgifter så plundras landet och inga pengar går tillbaka till befolkningen. Plundrarna terroriserar befolkningen för att den inte skall våga ifrågasätta eller berätta vad som händer. Jag minns en kvinna som sa: ”Om det här är en sådan värdefull mark, varför får vi då inget när de tar den ifrån oss?”. Hela samhället utarmas av våldet. Och det blir farligt för kvinnor

att jobba ute på fälten som de vanligtvis gör, när det stryker runt opålitliga militärer som våldtar och plundrar. Så människor får svårt att försörja sig.

Är det något vi ska låta bli att köpa?

– Gruvarbetare och andra vi träffar i Kongo vill inte vi skall sluta handla från dem. Men de vill att vi skall stötta laglig handel och utvinning. Mobiltelefonen har ju blivit en symbolfråga och vi säger:

”Alla har en bit av Kongo i sin ficka.” Men det handlar om all högteknologi. Ett kylskåp, en stereo eller en dator har mer konfliktmineraler i sig än en telefon.

– Sen är det klart att företag som tillverkar högteknologiska produkter behöver agera. Men företagen är mycket mer medvetna i dag än de var för bara några år sedan.

Vad kan vi som privatpersoner göra?

– När man köper teknik tycker jag att man ska fråga om de har konfliktmineralfria produkter. Ju fler kunder som efterfrågar det, ju större blir pressen på leverantörerna att upphandla på ett ansvarsfullt sätt.

”Till sist är det godiset man efterfrågar”

Ö

verallt finns den, reklamen som vill få mig att satsa mina pengar på spel. ”Spela direkt utan registrering! Uttag på

fem minuter!”

I tunnelbanan är det svårt att värja sig. Det hjälper inte att slå ner blicken. I nästa vagn finns hon där igen, den rödhåriga jag inte vill möta.

Inte heller hemma i tv-soffan får jag någon ro. Spelreklamen tar allt mitt syre. Hur kunde det bli så här?

Mina tankar landar i en annan tid. På SVT hade vi startat en serie undersökande journalistik. Rikets Affärer kallade vi oss. Och vi hade en bestämd uppfattning om spel och dobbel. ”En spelare är en människa som gett upp hoppet om att själv kunna påverka sin situation.”

Spel var dekadens. Så resonerade vi.

Tänk om det är helt sant, funderar jag i dag, flera decennier senare. Spelandet är ett tecken på ett samhälle som inte mår bra. Orostider.

Denna dag är jag på väg till min gamla arbetsplats, hoppar av tåget vid Gärdet. Också här möts jag av spelreklam. ”Gratis uttag inom fem minuter”.

NÄR JAG GÅR IN i TV-husets välbekanta entré minns jag ett möte just här som handlade om tidsandan. Ett möte som stannat kvar i mitt minne.

Vi hade stämt träff, regissören och jag, för att tala om filmen ”God Afton herr Wallenberg” som just hade haft premiär. Filmen hade gjort ett djupt

FOTO: HÅKAN FLÅNK

”Avsikten är uppenbar. Spelbolagen vill åt våra pengar.”

intryck, inte bara på mig utan på en enig kritikerkår. Den handlade om civilkurage och stort mod i en tid av mörker i andra världskrigets slutfas.

Mod att gå mot strömmen.

Kjell Grede, filmens regissör kom släntrande emot mig och jag ser att han har något på hjärtat. Han vill tala om kulturens ansvar. Han är glad åt att hans film fått ett sådant gensvar men han vill tala om något annat. Han är bekymrad över medias utveckling.

Annika Hagström, mångfacetterad journalist och författare som också producerat dokumentärfilmer och arbetar som programledare.

Han talar om bristen på allvar. Han ger exempel på sådant han uppfattar som ytlighet, utslagningstävlingar, skratt som läggs på ... spelad glädje. Program som inte är annat än tidsfördriv. Sådana program blir allt fler, säger han. Sedan säger han något som jag burit med mig alltsedan det där mötet i kaféet: ”Om man ger folk det folk vill ha – tar de till sist vad de får.”

Jag fann det lite motsägelsefullt den gången, men i dag tror jag att jag förstår honom bättre. Det handlar om tillvänjning. Matas man med lättsmält godis i stället för riktig kost är det till sist godiset man efterfrågar.

DET HAR GÅTT nästan tre decennier sedan vi satt där i kaféet, Kjell Grede och jag, och världen, inte minst tv-världen, ser helt annorlunda ut. Men Gredes ord är lika aktuella i dag som den gången. Om man ger folk det folk vill ha ... tar de till sist vad de får.

När jag kommer hem denna kväll och sätter på TV:n möts jag åter av en explosion av spelreklam. Bara SVT är ännu en fredad zon – så länge det varar.

Jag hoppar mellan kanalerna och möts överallt av reklam som lockar med ett liv i lyx, ett annat liv för den som gett upp hoppet. Avsikten är uppenbar. Spelbolagen vill åt våra pengar.

”Vi ger dig verktygen så att du kan få den ”edge” som krävs för att bli framgångsrik” skaldar en annonsör.

Det handlar inte om välgörenhet. Det handlar om att locka oss att tro att lyckan finns en knapptryckning bort – och att vinsten sätts in på kontot ”innan du når nästa station.”

Jag ser att Kjell Gredes film ”God afton herr Wallenberg” finns på nätet. När jag nu skall se om den är jag rädd att jag finner den alltför aktuell.

FOTO: REUTERS/SIPHWE SIBEKO

Cyklonen Idais framfart över delar av Moçambique har orsakat enorm förödelse och många har omkommit. Situationen är desperat.

”Många har förlorat allt”

Desperat situation efter katastrofen i Moçambique.

– Vi är vana vid cykloner men vi har aldrig varit med om något liknande. Träd har ryckts upp med rötterna, broar är bortspolade och döda kroppar kommer flytande i floden. Vissa har flutit ända från Zimbabwe.

Orden kommer från Dennis Mushonga hos Läkarmissionens partner i staden Chi-

moio i Moçambique några dagar efter cyklonen Idai. Den befaras vara den största väderrelaterade katastrofen som drabbat södra halvklotet. Vindstyrkor på nära 200 km i timmen samt enorma översvämningar har gjort situationen desperat. När vi pratade med Dennis fanns ännu områden som ingen kunnat nå.

Läkarmissionen stöder alfabetiserings- och spargruppsarbete i flera regioner i landet och har 553 elever i Sussundenga, ett av de värst drabbade områdena. Dennis Mushonga jobbar i vanliga fall som ekonom på kontoret, men försöker nu nå kursdeltagare för att höra hur det är.

– Alla är vid liv. Men många har förlorat allt de äger och då ska man veta att de var väldigt fattiga redan innan katastrofen. Husen är bortspolade, deras träd-

gårdsland förstörda. Många tvingades ta sin tillflykt till hustaken. Vissa satt så i fyra dagar innan de kunde räddas.

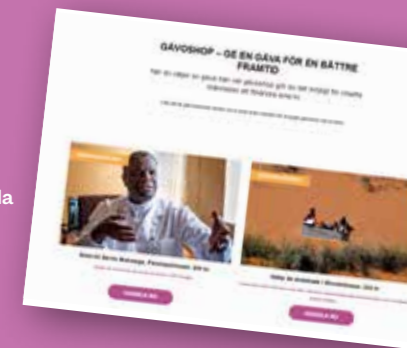
Situationen är desperat. Nu behövs akut hjälp då hus och grödor är förstörda. Läkarmissionen går in med katastrofhjälp, men vi kan inte göra något utan våra givare. Kan du vara med och hjälpa till? Swisha till 90 00 217 och skriv akut som meddelande, eller ge din gåva via Plusgiro 90 00 21-7.

Så handlar du i vår gåvoshop

Det är inte lätt att köpa presenter till den som redan har ”allt”, eller som inte gillar prylar. Då är det perfekt att använda Läkarmissionens fina presentbutik. Där hittar du konkreta hjälpinsatser att ge bort – eller välja när du själv vill ge en gåva till ett biståndsprojekt.

Där finns något för varje plånbok, från 50 kronor och upp. Gåvan gör gott för den som ger och den som får samtidigt som den gör stor nytta. Enklast är att beställa via vår hemsida, lakarmissionen.se/gavoshop. Välj vilket projekt du vill stödja och belopp. Följ sedan instruktionerna för betalning. Du kan betala via din internet-

bank, med bankkort, inbetalningskort eller swish. Ange om du vill ha ett gåvobevis och lägg då in din personliga hälsning med ditt namn. Gåvobeviset kan du få som en pdf att skriva ut själv eller mejla vidare. Du kan även välja att beställa ett gåvokort som skickas med post till den adress du anger.

MAMMAGALAN

HYLLA VÄRLDENS MAMMOR PÅ MORS DAG!

Den 26 maj, på mors dag, är det dags igen! Samma dag som vi firar våra egna mammor får du tillfälle att följa med på Läkarmissionens arbete med mammor runt om i världen i en direktsänd tv-gala!

Många av våra projekt handlar om att ge utsatta kvinnor och flickor möjlighet till utbildning, vård, självbestämmande och inflytande. Att investera i mammorna skapar konkret och hållbar förändring, det vet vi. För att fortsätta vårt långsiktiga arbete behöver vi bli ännu fler som hjälper till, därför kommer Mammagalan att ha ett stort fokus på att rekrytera nya månadsgivare.

Samla familjen framför teven och känn dig stolt över att du är med och gör vårt arbete möjligt.

Mammagalan direktsänds på mors dag

den 26 maj i Kanal 5. Missa inte det!

Läkarmissionen
läkarmissionen.se